

sig frit. Nederlaget er et nederlag for eliten og for magtstrukturer, som ingen kan være tjent med.

Dansk Folkepartis medlemmer af udvalget bemærker afslutningsvis, at forfatningen – hvis den førtes ud i livet – ville betyde, at vi mister den afgørende indflydelse på vore egne forhold. Den vil fratage os mere selvstændighed, end vi nogen sinde har mistet ved de militære nederlag, vi har lidt gennem vor historie. Demokrati kan ikke udøves i en storstat med 454 millioner indbyggere. Det ville blive et formelt demokrati uden indhold. Derfor siger Dansk Folkeparti nej til L 137, ligesom vi den 27. september 2005 anbefaler befolkningen at gå i valglokalet og stemme for et rungende nej til en forfatning for Europa.

Enhedslistens medlem af udvalget bemærker, at Enhedslisten glæder sig over, at afstemningen den 27. september 2005 nu er udskrevet, og at Enhedslisten er parate til at slås for et nej. Enhedslisten har særlig store forpligtelser, fordi Enhedslisten nu er det eneste venstrefløjsparti i Folketinget, som er imod forfatningen.

Enhedslistens medlem af udvalget bemærker videre, at for dem, der kender Enhedslisten og den danske EU-debat, kan det ikke overraske, at Enhedslisten vil arbejde for et nej. Men hvorfor et nej?

Enhedslisten har tre hovedargumenter: For det første fører forfatningen til mere privatisering og udlicitering og mindre velfærd. For det andet vil den opruste Europa. Og for det tredje vil den svække demokratiet.

Enhedslisten får en stor opgave med at forklare disse forhold. Paragrafferne er komplicerede og velegnede til at kamuflere det liberalistiske indhold. Og tilhængerne gør alt for at skønmale forfatningen eller i hvert fald fremstille den som ufarlig.

Det korte af det lange er, at der flyttes flere og flere beslutninger fra de forsamlinger, som befolkningen har bedst mulighed for at påvirke, til lukkede møder for virksomhedernes lobbyister, bureaukrater og ministre i Bruxelles. Og mange sager, der før har krævet enstemmighed, vil nu blive afgjort med kvalificeret flertal, fordi flertalsafgørelser bliver det grundlæggende udgangspunkt for, hvordan der med EU-forfatningen skal tages afgørelser i EU. Det betyder, at almindelige menneskers, græsrodders, folkelige organisationers og fagforeningers muligheder for demokratisk indflydelse vil blive svækket.

Formålsparagraffen i artikel I-3 i den nye forfatning fastslår desuden, at EU skal sikre markedskræfternes frie spil. Altså skal EU tage mere hensyn til salg og profit på markedet og mindre hensyn til borgernes behov. Med forfatningen får Kommissionen også eneretten til at stille forslag på endnu flere områder, og den er helt åbenlyst optaget af at tvinge en liberalistisk kurs igennem.

EU-forfatningen vil som sagt også tvinge de enkelte lande til at opruste militært. Det står direkte i EU-forfatningens artikel I-41, stk. 3, at »Medlemsstaterne forpligter sig til gradvis at forbedre deres militære kapacitet«. På almindeligt dansk betyder det at opruste.

Men det er ikke kun danskerne eller europæerne, som EU-forfatningen går ud over. Med EU-forfatningen overtager Kommissionen som udgangspunkt alle beslutninger om, hvilken handelspolitik EU skal føre. Vi ved, at Kommissionen allerede fungerer som en bølge over for ulandene. Den forsøger f.eks. at tvinge ulandene til at privatisere deres vandforsyning for at skaffe gode ordrer til store europæiske vandfirmaer. Det får dermed store konsekvenser for fattige mennesker i hele verden, hvis forfatningen bliver vedtaget. Desuden vil EU også i fremtiden i handelspolitikken kunne forhandle på vegne af alle medlemslandene på områder som uddannelse og sundhed. Der er hermed i længden åbnet op for en ladeport for udenlandske koncerners profit på for eksempel uddannelse og sundhed.

Men er det trods alt ikke lykkedes Socialistisk Folkeparti gennem den politiske aftale om Danmark i det udvidede EU at sikre sig, at vi kan blokere for flere flertalsafgørelser og mere magt til EU? Overhovedet ikke. For det første bremser aftalen ikke for de løbende overførelser af magt. Det er i sidste ende noget, EF-Domstolen bestemmer, og ikke Socialistisk Folkepartis hovedbestyrelse, uanset hvor meget den gerne ville. For det andet er Socialistisk Folkeparti ingen garant mod mere magt til et liberalistisk, militaristisk og udemokratisk EU. SF går jo faktisk ind, for det på mange områder. For det tredje har korridoraf-talen ingen juridisk gyldighed. Den holder kun, så længe partierne ikke løber fra den.

Enhedslisten går ind for mere internationalt samarbejde. Vi stemmer ikke nej, fordi vi vil bygge kolonihaveegn rundt om Danmark.